

Arrest

nr. 266 258 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) te Paveh te Iran. Gedurende uw kindertijd volgde u de islamitische voorschriften die u werden opgelegd maar al snel ontwikkelde u twijfels over deze religie, hetgeen sterker werd naargelang u uw karakter als volwassen man begon te ontwikkelen. Toen u ging studeren las u over Westerse filosofie, hetgeen u wegrukte van de islam en u als atheïst door het leven deed gaan.

Tussen 2011 en 2014 identificeerde u zich als atheïst. U voelde echter een lege ruimte in uw leven. Toen u in september/oktober 2014 S. M. (...), een christelijke predikant, leerde kennen tijdens een

wandeling in de bergen van Sarandash, besloot u zich te verdiepen in het christendom. In februari 2015 besloot u door het leven te gaan als christen. Rond die tijd verkreeg u een studentervisum om in België uw studies verder te zetten.

Op 25 september 2017 huwde u met Sh. V. D. (...). Sinds maart 2018 studeert ook zij in België. Zelf gelooft zij niet in het christendom.

In de zomer van 2018 trok u voor vakantie terug naar Iran. Op 28 juli 2018 kwam u te weten dat S. (...) zelfmoord had gepleegd, hetgeen u onmiddellijk deed twifelen. U kon zich niet inbeelden dat iemand zoals hij zoiets zou doen. Twee dagen later kreeg u een telefoontje van Ettelaat (Iraans ministerie van informatie). U kreeg te horen dat men met u hetzelfde zou doen als met S. (...). Hierop trok u onmiddellijk naar Teheran, alwaar u op 8 augustus 2018 terug richting België keerde.

U stortte zich verder op uw studies maar besloot in september 2020 alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U had immers in de twee jaren sinds uw terugkeer in Iran gehoopt dat uw problemen zouden verdwijnen en ook uw vader bleek sterk gekant te zijn tegen uw keuze voor het christendom. Bijkomend had u reeds problemen gekend met uw verblijfskaart en kon u niet terug naar Iran om een nieuw visum aan te vragen. Op 14 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties omdat u vreest door het Ettelaat gearresteerd te worden of door uw vader of nonkel vermoord te worden ten gevolge van uw bekering tot het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, een gezinssamenstelling uit België, een inschrijvingsbewijs voor uw studies aan de ULB, de werkvergunning van uw vrouw, een inschrijvingsbewijs voor het toelatingsexamen van tandarts, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw shenasnameh, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, een screenshot van een Skypegesprek, uw doctoraatsvoorstel, een attest ter bevestiging van uw aanwezigheden op de universiteit van Namen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest door het Ettelaat gearresteerd te worden of door uw vader of nonkel vermoord te worden ten gevolge van uw bekering tot het christendom (CGVS, d.d. 26/04/2021, p. 10). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en door de Iraanse autoriteiten gevisieerd te worden, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij uw gedrag na aankomst op Europees grondgebied. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw laatste vakantie in Iran, op 8 augustus 2018 opnieuw in België bent aangekomen (CGVS, d.d. 26/04/2021, p. 4, 9, 10). U verklaart in dit kader dat u uw verblijf in Iran heeft ingekort, omdat u een telefoontje van het Ettelaat had gekregen met een concrete dreiging en u wist dat u snel het land diende te verlaten (CGVS, p. 4, 11). Ondanks voorgaande dreiging besloot u twee jaar te wachten met uw verzoek om internationale bescherming.

Dat u de kat uit de boom wilde kijken omdat u dacht dat uw problemen zouden voorbijgaan of het regime mogelijks zou kunnen vallen (CGVS p. 9, 10), is niet ernstig. Temeer omdat u onmiddellijk nadien verklaart problemen gehad te hebben met uw verblijfskaart en niet terug kon naar Iran om een nieuw visum aan te vragen (CGVS, p. 10), hetgeen vraagtekens zet bij de ware toedracht van uw verzoek om internationale bescherming en het geloof in uw beschermingsnood sterk schaadt. Gelet op wat voorafgaat mag het u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Ook het door u verklaarde gedrag in de jaren voor uw bezoek aan Iran in 2018, doet de wenkbrauwen fronsen. Zo blijkt uit uw paspoort dat u in de jaren ervoor ook telkens afreisde naar Iran, hoewel u toen naar eigen zeggen al bekeerd was (CGVS p. 6, 10). Dat uw probleem op dat moment nog niet was opgedoken (CGVS p. 6) neemt niet weg dat u zichzelf hiermee, telkens heel bewust zou blootstellen aan de gevolgen die een bekering kan hebben voor een Iraanse moslim. U haalt immers zelf aan dat

mensen die bekeren verklikt kunnen worden en straffen riskeren (CGVS p. 6, 18). Wat u dan doorheen de jaren dreef om als christen meerdere keren terug te keren naar uw thuisland, valt niet te begrijpen en geenszins te rijmen met het gedrag dat van iemand in zo'n situatie verwacht mag worden.

Hoe dan ook moet er opgemerkt worden dat u er niet in geslaagd bent om te overtuigen met een oprechte bekering.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. U slaagt hier echter niet in. Zo moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom ten minste opmerkelijk te noemen zijn. Zo verklaart u gedurende uw kindertijd volgens de islamitische voorschriften doorlopen te hebben (CGVS p. 10). Vervolgens ontwikkelde u twijfels en werd u atheïst tijdens uw studies aan de universiteit in 2011 (CGVS p. 10). Toen u in 2014 S. M. (...) leerde kennen, koos u uiteindelijk voor het christendom (CGVS p. 10). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, waarna hij niet meer in een god geloofde kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. U slaagt hier echter niet in. Zo schrijft u uw ongeloof in de islam toe aan het gegeven dat u de hel diende te vrezen als moslim (CGVS p. 11). Voorgaande is opmerkelijk daar u ook in het christendom in de hel terecht kan komen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u over het bestaan van een hel in christendom gehoord heeft (CGVS p. 11), hetgeen merkwaardig is. U gaat verder door te alluderen dat u in het christendom kan rekenen op vergiffenis (CGVS p. 11). In de islam kan enkel God u vergiffenis schenken, zo zegt u (CGVS p. 11). Nochtans dient u voor uw zonden ook in het christendom een schuldbelijdenis bij god af te leggen. U voegt er aan toe dat je jezelf moet verkleinen en moet smeken in de islam (CGVS p. 11). Nochtans neemt vergeving eveneens in de islam een centrale plaats in en ook in de islam is het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah de doorgaans voldoende om vergeven te worden. Bovenstaande vaststellingen dragen niet bij tot uw overtuigingskracht aangaande een indringend gedachtenproces betreffende uw bekering tot het christendom en zetten ernstige vraagtekens bij de oprechtheid ervan.

Voorgaande wordt verder versterkt door uw verklaringen aangaande wat u precies aantrok in het christendom en uw keuze voor de religie. U verwijst hierbij naar het karakter van Jezus, zijn nederigheid en het gegeven dat je mensen niet mag beoordelen op hun uiterlijk (CGVS p. 14). Voorgaande wordt in de islam evenzeer gepredikt. Dat het u om Jezus zijn karakter te doen is (CGVS p. 14), is weinig overtuigend. U kan immers niet duiden wat er u dan in het karakter van Jezus aanspreekt. U verwijst hierbij naar het eeuwige leven (CGVS p. 14) maar kan ook daar niet duiden waarom u dat graag zou willen (CGVS p. 14). Voorgaande vaagheid doorheen uw verklaringen aangaande uw keuze voor het christendom is merkwaardig. Bovendien blijkt dat u tot op heden, zes jaar na uw vermeende bekering, nog steeds niet de volledige Bijbel heeft gelezen en u zelfs het Nieuwe Testament niet volledig las (CGVS p. 18). Uw gebrek aan interesse in de brontekst van uw geloof valt niet te verenigen met een oprechte bekering. Dit gebrek aan interesse wordt eveneens weerspiegelt in de vaststelling dat u de naam van een van de evangelisten niet kent (CGVS p. 18). Ten overvloede blijkt u onvoldoende in staat om aan te geven hoe u uw nieuwe geloof met uw wetenschappelijke begeestering combineert. Hoewel u terecht aanvoert dat er meerdere wetenschappers zijn die als gelovige mensen door het leven gaan is het aan u om die duidelijk te maken hoe u beide facetten van uw zijn verenigt. Uw eenvoudige repliek dat uw studies los staan van uw religieuze leven kan niet overtuigen (CGVS, p. 14). Meer nog doet uw direct daaropvolgend beklag dat de vragen moeilijk zijn opkijken (CGVS, p. 14). Indien u daadwerkelijk bekeerd zou zijn tot het christendom zou de wijze waarop u uw wetenschappelijke kant met uw geloof combineert niet een vraag mogen zijn waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor de eerste keer uw hoofd over breekt. Het christendom en de biologie die u jarenlang bestudeerde geven op verschillende existentiële vragen, waaronder de vraag naar het ontstaan van het leven, een geheel ander antwoord. Indien u als wetenschapper met de christelijke waarheden geconfronteerd wordt en besluit erin te geloven kan er van u een doordachter en uitvoeriger antwoord verwacht worden op de vraag hoe u ze met elkaar laat rijmen. Uw onvermogen op dit vlak tonen andermaal aan dat er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht.

Ook met betrekking tot uw vriend S. (...), de man die u in contact bracht met het christendom, mag het bevreemdend genoemd worden dat u geen informatie kon verschaffen over de omstandigheden waarin hij zich tot het christendom bekeerde (CGVS p. 14). Klaarblijkelijk heeft u hier zelfs niet naar gevraagd (CGVS p. 15), hetgeen weinig ernstig is gelet op de omstandigheden waarin iemand die in Iran bekeerd, kan terecht komen. Er kan immers verwacht worden dat u van de man die u bij uw bekeringsproces begeleidde vernam hoe hij dit proces ervaarde of dat u er minstens naar peilde. Zelfs de namen van uw mede-deelnemers bij uw discussiesessies over het christendom in Iran blijkt u niet te kennen. U verklaart in dit kader dat jullie met vijf tot acht personen deelnamen aan die sessies (CGVS p. 16) maar

kan slechts van twee personen een naam produceren omdat zich de anderen niet kan herinneren (CGVS p. 16). Gelet op uw bewering dat u tot zestig keer deelnam aan zulke sessies (CGVS p. 16), mag er echter van u verwacht worden dat u ten minste de namen van uw mede-bekeerlingen kan produceren. Het gegeven dat u dat niet kan, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig onderuit.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat u doorheen uw beschrijving van de wijze waarop de huiskerken georganiseerd werden niet kan overtuigen dat u er daadwerkelijk deel aan had. Zo valt kan uw verklaring dat u met S. (...) telefonisch afsprak om samen te komen bij hem thuis voor jullie discussie sessies (CGVS p. 16). Ook verklaart u via het internet op zoek gegaan te zijn naar een PDF versie van de Bijbel (CGVS p. 14). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten uitvoerig de telecommunicatie en elektronische communicatie monitoren. Hierbij worden kernwoorden zoals 'Bijbel', 'christen', 'Jezus' en dergelijke in het bijzonder onder de loep genomen. Dat jullie dan op zulke onvoorzichtige manier te werk zouden gaan met het verzamelen van informatie en de organisatie van bijeenkomsten, valt niet te vereenzelvigen met wat er van iemand die geheime bijeenkomsten organiseert, verwacht kan worden. Dat jullie naast het aanpassen van de tijdstippen van jullie sessies verder geen voorzorgsmaatregelen namen (CGVS p. 16), doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Immers verklaart u zelf dat de autoriteiten niet zachtaardig omspringen met dit soort zaken (CGVS p. 5). Er kan dan ook enige voorzichtigheid verwacht worden van jullie kant.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de interesse die het Ettelaat zou hebben in uw persoon en de bedreigingen die u van uw vader ontving (CGVS p. 4, 5, 6, 10, 11). Bovendien kunnen ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u zou gekend hebben omwille van uw bekering niet overtuigen. Zo laat u over uw conflict met uw vader nog een tegenstrijdigheid optekenen. U verklaart immers aan uw vader verkondigd te hebben dat u sinds oktober 2018 christen bent (CGVS p. 5), terwijl u later verklaarde in februari 2015 bekeerd te zijn (CGVS p. 15). Dat u over voorgaande geen eensluidende verklaring kan afleggen ondermijnt verder het geloof in uw daadwerkelijke bekering. Ook met betrekking tot de Iraanse autoriteiten, houdt u er bevreedende verklaringen op na. U verklaart in dit kader dat het Ettelaat (Iraans ministerie van informatie), u belde om te zeggen dat u hetzelfde lot als S. (...) wachtte (CGVS p. 4, 11, 18, 20). Indien het Ettelaat daadwerkelijk dergelijke plannen met u had, kan er van hen echter verwacht worden dat men u zou komen opzoeken. Dat men dat niet deed, doet de wenkbrauwen fronsen. Zo ook uw verklaring een vlotte doorgang op de luchthaven van Teheran gehad te hebben (CGVS p. 9). Gelet op de waarschuwing die het Ettelaat u zou gegeven hebben, zou men van dit berucht instituut van de Iraanse autoriteiten ten minste mogen verwachten dat men u dan op de luchthaven bij de kraag zou gevat hebben. Ook dit gebeurde kennelijk niet, waardoor u uw geloofwaardigheid verder op de helling zet. Dat zij alsnog na uw vertrek uit het land tot viermaal zouden langsgesproken (CGVS p. 4) bij uw broer om te vragen of u nog persoonlijke spullen had liggen en u nog contact had met hen, valt evenmin te begrijpen. Indien zij daadwerkelijk wilden weten of u nog spullen heeft liggen in Iran, kan er van hen verwacht worden dat zij een huiszoeking uitvoeren, hetgeen blijkbaar niet gebeurde (CGVS p. 4). Dat men na vier keren stopte met langskomen omdat men toen besepte dat u niet meer van plan was om terug te keren (CGVS p. 4), valt evenmin te rijmen met gedrag dat men van een dienst als het Ettelaat mag verwachten. U reisde immers op legale wijze het land uit. Men kan dan ook van hen verwachten dat men hiervan op de hoogte was, indien men echt op zoek was naar u. Indien men u daadwerkelijk wil hebben, hypothekeren zij met hun bezoeken, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk nog terug zou keren naar Iran zodoende men u kan arresteren. Anderzijds wijst niets erop dat men u daadwerkelijk zoekt. U verklaart immers dat tot op heden niet officieel beschuldigd werd (CGVS p. 4), hetgeen evenmin te rijmen valt met uw verklaring te vrezan dat u gearresteerd zal worden indien u zou terugkeren naar Iran (CGVS p. 10). Het geheel van voorgaande noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde christelijke activiteiten en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

Waar u niet kan overtuigen oprecht bekeerd te zijn in Iran, kan ook uw gedrag na aankomst in België niet overtuigen. Van iemand die verklaart bekeerd te zijn in een land waar dit verboden is en hierdoor ook niet kan terugkeren naar zijn thuisland, kan immers verwacht worden dat hij in het veilig derde land waar hij verblijft zijn vrijheid van religie ten volle zou benutten. U deed dit blijkbaar niet. Zo verklaart u sinds uw aankomst in België in 2016 slechts drie tot vier keren naar de kerk geweest te zijn (CGVS p. 8). Door corona zou u niet meer naar de kerk gaan (CGVS p. 8), hetgeen niet ernstig is. Sinds de coronapandemie is uitgebroken zijn de kerken nog open geweest. Bovendien zijn er mogelijkheden om diensten online te volgen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw laatste kerkbezoek van 2016-2017 dateert (CGVS p. 8), hetgeen niet meteen een toonbeeld van een devoot christen vormt. U verklaart Bijbelstudie te volgen via Zoom maar acht het niet nodig om naar een kerk te gaan omdat het ergens samenzitten met uw broeders en zusters voldoende is voor u (CGVS p. 8, 9).

Deze houding getuigt dan ook van een desinteresse die op geen enkele wijze met een oprechte bekering te vereenzelvigen valt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaard is. Van iemand in uw situatie kan er verwacht worden dat hij zijn activiteiten in het land waar hij alle vrijheid geniet, ten volle zou benutten. Het gegeven dat u klaarblijkelijk geen interesse heeft om uw geloof te beleven in een kerkelijke omgeving, onderstreept uw zeer relatieve toewijding binnen het christendom.

Dat u ondanks uw bekering in februari 2015 en uw verblijf in België sinds oktober 2015, alwaar u uw geloof vrij kan beleven, tot op heden nog niet officieel gedoopt bent (CGVS p. 7, 8, 15, 17, 18) valt eveneens niet te begrijpen. Temeer omdat u zelf aangeeft niet volgens de geplogenheden van het protestantisme werd gedoopt (CGVS p. 17). Het doopsel vormt immers een belangrijk initiatieritueel binnen het christendom en is een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de 'kerk van God' wordt opgenomen. Dat u dan van mening bent dat het protestantisme niet zo gebonden is aan conservatieve regels en dat u het niet nodig leek gedoopt te worden in België, (CGVS p. 18, 8) is niet ernstig en getuigt geenszins van een ernstige toewijding tot het christendom. Dat het misschien iets voor de toekomst is (CGVS p. 8), kan voorgaande vaststelling aangaande uw gebrek aan interesse niet vergoelijken. Bijgevolg brokkelt u hiermee verder het geloof in uw verklaringen aangaande uw bekering af.

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw bekeringsactiviteiten, kan u ook niet overtuigen met een afdoende kennis van het christendom. Zo blijkt u niet te weten waarom Pinksteren een van de belangrijkste feesten in het christendom is (CGVS p. 17). Voorgaande feestdag vormt nochtans de geboorte van de kerk waarvan u deel uitmaakt. Ook wat betreft parabellen, blijkt u niet meer dan twee van deze verhalen te kunnen opnoemen (CGVS p. 19). U gevraagd naar de betekenis van de parabel van de parel, dewelke u zelf naar voor schoof, gaat u de mist in. U verklaart dat dit gaat over het gegeven dat je niet enkel betaalt voor het uiterlijk van iets maar ook het innerlijk (CGVS p. 19). Gelet op het gegeven dat u deze parabel zelf naar voren schuift als eentje die u kent, had er van u verwacht mogen worden dat u tenminste in uw eigen woorden zou kunnen duiden dat het verhaal gaat over overgave aan Jezus met zicht op het koninkrijk dat de hemel is. Voorgaande is overigens een van de hoekstenen voor Jezus zijn apostelen en het perspectief dat hij hen biedt. Zelf verwijst u overigens naar het eeuwige leven dat Jezus u beloofde (CGVS p. 14). Dat dit eeuwige leven u belooft wordt in ruil voor uw overgave, mag u dan ook wel weten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen aangaande uw kennis over uw nieuwe religie doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw bekering.

Tenslotte moet er nog op gewezen worden dat u uw bewering of uw religieuze activiteiten in België op geen enkele wijze staft aan de hand van objectieve bewijsstukken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans verwacht worden dat hij alles in het werk stelt om zijn verklaringen te staven aan de hand van objectieve stukken. Dat u, iemand die reeds sinds 2015 in België is en naar eigen zeggen in dat jaar bekeerde, anno 2021 geen enkel stuk over uw religieuze overtuiging kan voorleggen, hypothekeert uw verzoek om internationale bescherming.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten.

Uw paspoort, de kopie van uw shenasnameh, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw rijbewijs en de kopie van uw huwelijksakte vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. Uw gezinssamenstelling uit België, uw inschrijvingsbewijs voor uw studies aan de ULB, uw inschrijvingsbewijs voor het toelatingsexamen van tandarts, uw doctoraatsvoorstel en uw attest ter bevestiging van uw aanwezigheden op de universiteit van Namen, hebben betrekking op uw verblijf en uw activiteiten in België maar kunnen verder uw verklaringen aangaande uw bekering of uw vrees voor vervolging ten aanzien van Iran, niet staven. Het screenshot van Skype toont aan dat u met A. A. (...) contact heeft. Hieruit blijkt ook dat u voor het laatst op 16 april 2021 met hem contact had. Voorts kan hier niets uit opgemaakt worden. De werkvergunning van uw vrouw heeft betrekking op haar persoonlijke situatie in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”*. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran vreest door het Ettelaat gearresteerd te worden of door haar vader of nonkel vermoord te worden ten gevolge van haar bekering tot het christendom (notities CGVS, p. 10). In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom en haar bewering dat zij omwille hiervan door de Iraanse autoriteiten en/of haar familie wordt geveiseerd. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (A) haar houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, gelet op de vaststelling dat zij pas twee jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende en daarnaast ook het door haar verklaarde gedrag in de jaren voor haar bezoek aan Iran in 2018 de wenkbrauwen doet fronsen, nu uit haar paspoort blijkt dat zij in de jaren ervoor ook telkens afreisde naar Iran, hoewel zij naar eigen zeggen al bekeerd was; (B) zij niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, nu (i) haar verklaringen aangaande het verloop van haar ontluikende interesse in het christendom ten minste opmerkelijk te noemen zijn, (ii) haar vage verklaringen aangaande wat haar precies aantrok in het christendom en haar keuze voor de religie, (iii) de vaststelling dat zij tot op heden, zes jaar na haar vermeende bekering, nog steeds niet de volledige Bijbel heeft gelezen en zij zelfs het Nieuwe Testament niet volledig las, (iii) zij onvoldoende in staat is om aan te duiden hoe zij haar nieuwe geloof met haar wetenschappelijke begeestering combineert, (iv) zij ook met betrekking tot haar vriend S., de man die haar in contact bracht met het christendom, geen informatie kon verschaffen over de omstandigheden waarin hij zich tot het christendom bekeerde, (v) zij zelfs de namen van haar mede-deelnemers bij haar discussiesessies over het christendom in Iran niet blijkt te kennen, en (vi) zij doorheen haar beschrijving van de wijze waarop de huiskerken georganiseerd werden niet kan overtuigen dat zij er daadwerkelijk deel aan had; (C) aan de interesse die het Ettelaat zou hebben in haar persoon en de bedreigingen die zij van haar vader ontving omwille van haar bekering derhalve evenmin geloof kan worden gehecht, temeer nu ook haar verklaringen over de vervolgingsfeiten die zij gekend zou hebben omwille van haar bekering niet kunnen overtuigen, nu (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar conflict met haar vader en (ii) zij ook met betrekking tot de Iraanse autoriteiten er bevreedende verklaringen op nahoudt; en (D) ook haar gedrag na aankomst in België niet kan overtuigen van een bekering tot het christendom, aangezien (i) hoewel van iemand die verklaart bekeerd te zijn in een land waar dit verboden is en hierdoor ook niet kan terugkeren naar zijn thuisland verwacht kan worden dat hij in het veilig derde land waar hij verblijft zijn vrijheid van religie ten volle zou benutten, verzoekende partij dit naliet, hetgeen getuigt van een desinteresse die op geen enkele wijze met een oprechte bekering te vereenzelvigen valt, (ii) zij, ondanks haar bekering in februari 2015 en haar verblijf in België sinds oktober 2015, alwaar zij haar geloof vrij kan beleven, tot op heden nog niet officieel gedoopt is, (iii) zij ook niet kan overtuigen met een afdoende kennis van het christendom, en (iv) zij voorts haar religieuze activiteiten in België op geen enkele wijze staft aan de hand van objectieve bewijsstukken.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanvoert die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij inzake het laattijdig karakter van haar verzoek om internationale bescherming erop duidt dat zij na de gebeurtenissen in 2018 legaal in België kon verblijven en dan ook niet vreesde om naar Iran te worden teruggestuurd, en dat het risico om te worden teruggestuurd pas concreter werd in 2020 toen zij haar studentervisum verloor omdat zij met haar studies was gestopt, wijst de Raad er evenwel op dat in de door verzoekende partij voorgehouden omstandigheden wel degelijk kan worden verwacht dat zij bij haar terugkomst in België ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren aangaande de beschermingsmogelijkheden en dat zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Het louter gegeven dat zij over een geldige verblijfskaart beschikte, doet hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu zij als student slechts beschikte over een verblijfsrecht van beperkte duur. De Raad duidt erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij haar vakantie naar Iran in de zomer van 2018 inkortte omdat zij telefonisch bedreigd zou zijn geweest door het *Ettelaat*, die haar zeiden dat ze met haar hetzelfde zouden doen als met haar vriend S. (notities CGVS, p. 4 en 10). Verzoekende partij trok hierop onmiddellijk naar Teheran en keerde op 8 augustus 2018 terug richting België. Dat zij ondanks deze dreiging niettemin twee jaar wacht met haar verzoek om internationale bescherming, staat dan ook haaks op de door haar voorbehouden nood aan internationale bescherming.

2.2.6.1. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zij ook in de jaren voor haar bezoek aan Iran in 2018 telkens afreisde naar Iran, hoewel zij toen naar eigen zeggen al bekeerd was, stelt verzoekende partij dat zij slechts drie keren naar Iran is teruggekeerd en dat zij weliswaar op de hoogte was van het risico indien iemand haar bekering zou ontdekken, doch dat zij dacht zelf geen risico te lopen aangezien zij niemand over haar bekering had verteld, zij geen problemen voor haar vertrek uit Iran had gekend en zij geen christelijke activiteiten had toen zij naar Iran terugging.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij toen zij nog in Iran verbleef telefonische gesprekken had met S. over het christendom (notities CGVS, p. 10) en verder sinds oktober 2014 om de twee à drie weken naar de Bijbelstudie ging (notities CGVS, p. 16). Voorts verklaart zij nog dat zij na haar vertrek uit Iran contacten onderhield met christenen in Iran (notities CGVS, p. 10). In het licht van deze verklaringen kan zij dan ook bezwaarlijk stellen dat niemand in Iran op de hoogte was van haar christelijke geloofsovertuiging. Verzoekende partij erkent overigens zelf dat de andere aanwezigen op de Bijbelstudie – zij kwamen er samen met vijf à acht personen (notities CGVS, p. 16) – logischerwijze op de hoogte waren van haar bekering (notities CGVS, p. 18). Gelet op haar eigen verklaring dat mensen die bekeren verklikt kunnen worden en straffen riskeren (notities CGVS, p. 6 en 18), kan dan ook niet begrepen worden waarom verzoekende partij doorheen de jaren nog meermaals als christen terugkeerde naar Iran en zich zodoende heel bewust blootstelde aan de gevolgen die een bekering kan hebben voor een Iraanse moslim.

2.2.7.1. Inzake haar verklaringen over haar beweegredenen voor haar bekering tot het christendom, werpt verzoekende partij op dat zij deze vragen zeer moeilijk vond. Ook meent zij dat de tolk het moeilijk had om haar ideeën te begrijpen en te vertalen. Zij verduidelijkt tevens dat niet zozeer de islam het probleem is, maar wel de manier waarop de islam in Iran wordt gepraktiseerd. In dit licht moeten dan ook haar verklaringen in verband met de hel en vergeving worden bekeken. Hoewel deze begrippen in de islam en het christendom op elkaar gelijken, zijn de interpretatie en vooral het gebruik ervan in het religieuze discours momenteel zeer verschillend, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij duidt op de druk die bestaat bij de islam zoals deze wordt gepraktiseerd in Iran en stelt dat het de vrijheid die bestaat in het christendom was die haar tot deze religie heeft aangetrokken. Ten slotte verwijst zij nog naar informatie waaruit blijkt dat de striktheid van de islam één van de meest voorkomende redenen voor bekering is (bijlage 2 van het verzoekschrift).

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verwacht kan worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale

bescherming. De verklaringen van verzoekende partij omtrent haar bekeringsproces zijn echter allerminst toereikend.

In casu wordt immers in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld dat verzoekende partij niet kan overtuigen van een indringend gedachtenproces betreffende haar bekering tot het christendom. Meer bepaald overweegt verwerende partij dienaangaande terecht als volgt: “Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. U slaagt hier echter niet in. Zo moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom ten minste opmerkelijk te noemen zijn. Zo verklaart u gedurende uw kindertijd volgens de islamitische voorschriften doorlopen te hebben (CGVS p. 10). Vervolgens ontwikkelde u twijfels en werd u atheïst tijdens uw studies aan de universiteit in 2011 (CGVS p. 10). Toen u in 2014 S. M. (...) leerde kennen, koos u uiteindelijk voor het christendom (CGVS p. 10). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, waarna hij niet meer in een god geloofde kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. U slaagt hier echter niet in. Zo schrijft u uw ongeloof in de islam toe aan het gegeven dat u de hel diende te vrezen als moslim (CGVS p. 11). Voorgaande is opmerkelijk daar u ook in het christendom in de hel terecht kan komen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u over het bestaan van een hel in christendom gehoord heeft (CGVS p. 11), hetgeen merkwaardig is. U gaat verder door te alluderen dat u in het christendom kan rekenen op vergiffenis (CGVS p. 11). In de islam kan enkel God u vergiffenis schenken, zo zegt u (CGVS p. 11). Nochtans dient u voor uw zonden ook in het christendom een schuldbelijdenis bij god af te leggen. U voegt er aan toe dat je jezelf moet verkleinen en moet smeken in de islam (CGVS p. 11). Nochtans neemt vergeving eveneens in de islam een centrale plaats in en ook in de islam is het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah de doorgaans voldoende om vergeven te worden. Bovenstaande vaststellingen dragen niet bij tot uw overtuigingskracht aangaande een indringend gedachtenproces betreffende uw bekering tot het christendom en zetten ernstige vraagtekens bij de oprechtheid ervan.”

Daarnaast wordt door verwerende partij nog gewezen op de vage verklaringen van verzoekende partij aangaande wat haar precies aantrok in het christendom en haar keuze voor de religie: “Voorgaande wordt verder versterkt door uw verklaringen aangaande wat u precies aantrok in het christendom en uw keuze voor de religie. U verwijst hierbij naar het karakter van Jezus, zijn nederigheid en het gegeven dat je mensen niet mag beoordelen op hun uiterlijk (CGVS p. 14). Voorgaande wordt in de islam evenzeer gepredikt. Dat het u om Jezus zijn karakter te doen is (CGVS p. 14), is weinig overtuigend. U kan immers niet duiden wat er u dan in het karakter van Jezus aanspreekt. U verwijst hierbij naar het eeuwige leven (CGVS p. 14) maar kan ook daar niet duiden waarom u dat graag zou willen (CGVS p. 14). Voorgaande vaagheid doorheen uw verklaringen aangaande uw keuze voor het christendom is merkwaardig.”

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, is het geenszins kennelijk onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dat zij de hierover gestelde vragen “zeer moeilijk” vond, biedt dan ook geen soelaas. Indien verzoekende partij zich inderdaad zes jaar geleden in Iran bekeerde tot christen, kan van haar verwacht worden dat zij afdoende en doorleefde verklaringen kan geven over waarom zij zich van de islam afkeerde en wat haar in het christendom aantrekt.

Verder is de Raad van oordeel dat het argument van verzoekende partij inzake de tolk evenmin kan worden aanvaard. Daar waar verzoekende partij immers opwerpt dat de tolk het moeilijk had om haar ideeën te begrijpen en te vertalen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij er bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat eventuele problemen moeten worden gemeld (notities CGVS, p. 1). Verzoekende partij maakte evenwel geen gewag van problemen met de tolk en verklaarde aan het einde van haar persoonlijk onderhoud de tolk goed te hebben begrepen (notities CGVS, p. 20). *Post factum* stellen dat haar verklaringen niet correct of onvolledig zouden zijn vertaald, komt dan ook allerminst overtuigend over. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* expliciteert welke verklaringen niet correct of onvoldoende werden vertaald.

De Raad meent ten slotte nog dat verzoekende partij evenmin afbreuk doet aan voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing door *post factum* te duiden op de druk die bestaat bij de islam

zoals deze wordt gepraktiseerd in Iran en erop te wijzen dat zij aangetrokken was door de vrijheid die bestaat in het christendom. Zij het overigens vastgesteld dat ook deze verklaringen zeer algemeen en oppervlakkig zijn en allermindst getuigen van een diepgaande reflectie. De Raad onderstreept dat, zoals ook opgemerkt wordt in de bestreden beslissing, van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, waarna hij niet meer in een god geloofde, verwacht kan worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Verzoekende partij slaagt hierin echter geenszins. Ook de door haar bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de striktheid van de islam één van de meest voorkomende redenen voor bekering is (bijlage 2 van het verzoekschrift), werpt geen ander licht op het voorgaande.

2.2.8.1. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij wel degelijk bijna alles van de Bijbel heeft gelezen, behalve een paar teksten die vooral van het Oude Testament zijn. Verzoekende partij meent dat haar verklaringen desbetreffend verkeerd werden vertaald.

2.2.8.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat haar verklaringen op dit punt verkeerd werden vertaald. De Raad wijst erop dat blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud desbetreffend het volgende werd verklaard door verzoekende partij:

“Volledige bijbel gelezen?”

Niet volledig.

Waarom niet volledig?

(...)

Ik ben nu aan het lezen.

(...)

Nieuwe testament volledig gelezen?

Nee.” (notities CGVS, p. 18). Derhalve blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat zij nog steeds niet de volledige Bijbel had gelezen en dat zij zelfs het Nieuwe Testament niet volledig las. De Raad wijst er in deze op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). In de notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2021 werd duidelijk aangekruist dat verzoekende partij de aanwezige tolk begrijpt en dat haar werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat zij echter niet heeft gedaan. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dat zij niet verklaard zou hebben dat zij niet de volledige Bijbel heeft gelezen en het Nieuwe Testament niet volledig las, toont zij dan ook niet aan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar opmerking dat zij *“bijna alles”* van de Bijbel heeft gelezen, behalve een paar teksten die vooral van het Oude Testament zijn, hoe dan ook geen enkele afbreuk doet aan de essentie van desbetreffende vaststelling in de bestreden beslissing, met name dat zij tot op heden, zes jaar na haar vermeende bekering, nog steeds niet de volledige Bijbel heeft gelezen. Dergelijk gebrek aan interesse in de brontekst van haar geloof valt niet te verenigen met een oprechte bekering.

2.2.9.1. Wat betreft haar verklaringen over hoe zij haar nieuwe geloof met haar wetenschappelijke begeestering combineert, betoogt verzoekende partij dat dergelijk onderwerp bijzonder moeilijk is om uit te leggen en een filosofisch onderwerp betreft dat niet geschikt is voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waarop zij ook op heeft gewezen tijdens haar persoonlijk onderhoud. De *protection officer* stelde vervolgens dat hij *“gewoon”* wilde weten hoe zij de wetenschap en religie rijmt in haar privéleven en *“(n)iet meer dan dat”*. Volgens verzoekende partij impliceert deze vraagstelling een kort antwoord. Verzoekende partij verklaarde hierop dan ook dat zij besloten had dat haar religieuze leven los van haar studies zou staan.

2.2.9.2. De Raad wijst evenwel vooreerst op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat indien verzoekende partij daadwerkelijk bekeerd zou zijn tot het christendom, de wijze waarop zij haar wetenschappelijke kant met haar geloof combineert niet een vraag zou mogen zijn waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud voor de eerste keer haar hoofd over breekt. Aangezien het christendom en de biologie die zij jarenlang bestudeerde op verschillende existentiële vragen, waaronder de vraag naar het ontstaan van het leven, een geheel ander antwoord geven, kan er van verzoekende partij, indien zij als wetenschapper met de christelijke waarheden geconfronteerd wordt en besluit erin te geloven, een doordachter en uitvoeriger antwoord verwacht worden op de vraag hoe zij ze met elkaar laat rijmen. Dat

zij zich beperkt tot het antwoord dat haar studies los staan van haar religieuze leven (notities CGVS, p. 14), is dan ook geenszins ernstig. De Raad benadrukt nog dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij laat uitschijnen, verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals de kans kreeg om hierover uitgebreide verklaringen af te leggen, hetgeen zij echter naliet.

2.2.10.1. Omtrent de vaststelling dat zij geen informatie kan verschaffen over de omstandigheden waarin S. zich tot het christendom bekeerde, stelt verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met het culturele aspect en dat dergelijke zaken zelfs onder aloude vrienden in Iran niet aan de orde komen. Ook is het niet veilig om over dergelijke onderwerpen te spreken in Iran.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat volgens haar verklaringen verzoekende partij in september/oktober 2014 S. M., een christelijke predikant, leerde kennen tijdens een wandeling in de bergen van Sarandash, zij met hem praatte over het christendom en zij hierna besloot zich te verdiepen in het christendom (notities CGVS, p. 10 en 12-13). Redelijkerwijze mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij van de man die haar bij haar bekeringsproces begeleidde vernam hoe hij dit proces ervaarde of dat zij er minstens naar peilde. Aangezien zij reeds het risico namen om met elkaar over het christendom te praten, biedt de uitleg van verzoekende partij dat dergelijke zaken in Iran zelfs niet onder aloude vrienden aan de orde komen en dat het niet veilig is over dergelijke onderwerpen te spreken in Iran geen soelaas.

2.2.11.1. Voorts meent verzoekende partij dat van haar niet verwacht mag worden dat zij de namen van haar mede-bekeerlingen die zij vijf jaar geleden heeft gehoord nog zou kennen. Dit geldt des te meer nu er geen oproeping was en zij deze namen dus niet veel heeft gehoord.

2.2.11.2. De Raad wijst evenwel op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij beweerde dat zij tot zestig keer deelnam aan zulke sessies, waardoor van haar wel degelijk verwacht mag worden dat zij tenminste de namen van haar mede-bekeerlingen kan produceren. Dat deze sessies vijf jaar geleden plaatsvonden en dat de deelnemers niet 'opgeroepen' werden, doet hieraan geen enkele afbreuk. Zij het er overigens op gewezen dat uit haar verklaringen blijkt dat zij slechts met vijf tot acht personen deelnamen aan deze sessies (notities CGVS, p. 16), waardoor het geenszins kennelijk onredelijk is om van haar te verwachten dat zij ook na vijf jaar zich nog de namen van deze personen zou herinneren die ook aanwezig waren tijdens de vele sessies waaraan zij aan zou hebben deelgenomen. Dat zij slechts van twee personen een naam kan produceren omdat zij zich de anderen niet kan herinneren (notities CGVS, p. 16), ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar voorgehouden bekering in Iran.

2.2.12.1. Waar verwerende partij haar verklaringen over de wijze waarop de huiskerken georganiseerd werden weinig overtuigend acht, betreurt verzoekende partij het dat geen verdere vragen werden gesteld. Zij had dan kunnen uitleggen dat zij toen zij zocht naar een PDF-versie van de Bijbel gebruik maakte van een Proxy-/VPN-server, een systeem dat toegang geeft tot buitenlandse netwerken zonder dat de inhoud wordt gefilterd of gelezen door de autoriteiten, en dat bij de telefonische afspraken geen termen werden gebruikt in verband met hun geloof en zij gewoon afspraken om elkaar te zien. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat er wel degelijk een voorzorgsmaatregel was, namelijk de aanpassing van de tijdstippen. Of er nog andere voorzorgsmaatregelen waren, heeft zij niet gevraagd, aangezien zij het nut hiervan niet inzag daar zij niet vertrouwd is met dit onderwerp en dan ook niet kan weten of de genomen voorzorgsmaatregelen volstaan. Bovendien bestaat er altijd een risico, zelfs met voorzorgsmaatregelen.

2.2.12.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de uitleg van verzoekende partij dat zij gebruik maakte van een Proxy-/VPN-server toen zij zocht naar een PDF-versie van de Bijbel, een loutere *post-factum* bewering betreft die niet kan overtuigen, nu zij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelfs niet kon zeggen hoe zij terecht was gekomen bij deze PDF-bestanden (notities CGVS, p. 14). Ook haar *post-factum* bewering dat zij bewust geen termen gebruikten in verband met het christendom wanneer zij naar elkaar belden om af te spreken voor de Bijbelstudie, komt weinig overtuigend over, temeer nu haar uitdrukkelijk werd gevraagd naar eventuele voorzorgsmaatregelen. Bovendien blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier dat ook het gebruik van een Proxy- of VPN-server niet steeds zonder gevaar is (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1, "COI Focus" betreffende "Iran – Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019, p. 13-14).

Verder duidt de Raad erop dat van verzoekende partij wel degelijk verwacht mag worden dat zij zich zou vergewissen van de genomen voorzorgsmaatregelen bij de huiskerken. Immers gaf zij zelf aan dat de autoriteiten niet zachtvaardig omspringen met dit soort zaken en was zij zich derhalve bewust van het risico. Redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoekende partij, zich bewust van het risico dat gepaard ging met het organiseren van de huiskerken, zich ervan zou verzekeren dat het risico op ontdekking werd geminimaliseerd en dat er voldoende veiligheidsmaatregelen werden genomen. Dat men volgens haar verklaringen naast het aanpassen van de tijdstippen van hun sessies verder geen voorzorgsmaatregelen nam (notities CGVS, p. 16), komt dan ook bijzonder onvoorzichtig over en ondergraaft verder haar beweerde deelname aan huiskerken in Iran.

2.2.13.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het conflict met haar vader, met name dat zij eerst verklaard zou hebben aan haar vader verkondigd te hebben dat zij sinds oktober 2018 christen is, terwijl zij later verklaarde in februari 2015 bekeerd te zijn, voert verzoekende partij aan dat er sprake is van een misverstand met de tolk. Zij wijst erop dat zij in oktober 2018 aan haar vader aankondigde dat zij christen is, maar dat zij aan haar vader niet vertelde wanneer zij bekeerde. Verzoekende partij duidt er nog op dat de tolk die aanwezig was tijdens het onderhoud dat zij had met haar raadsman het ook moeilijk had om te begrijpen op welk deel van de zin deze tijdsaanduiding betrekking had, hetgeen ondersteunt dat het een misverstand betreft.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud verzoekende partij duidelijk het volgende verklaarde: *“Ik heb officieel aangekondigd aan mijn vader dat ik sinds oktober 2018 christen was”* (notities CGVS, p. 5). De Raad wijst er ook in deze op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854), en dat in de notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2021 duidelijk werd aangekruist dat verzoekende partij de aanwezige tolk begrijpt en dat haar werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat zij niet heeft gedaan. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de tolk die aanwezig was tijdens het onderhoud dat zij had met haar raadsman het ook moeilijk had om te begrijpen op welk deel van de zin deze tijdsaanduiding betrekking had, hetgeen ondersteunt dat het een misverstand betreft, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan een blote bewering en op geen enkele wijze *in concreto* aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Zij toont dan ook geenszins aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten is aan misverstand of een vertaalfout door de tolk.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij inzake de handelswijze van de Iraanse autoriteiten opmerkt dat dit gedrag van een derde betreft waarvan niet verwacht kan worden dat zij hierover toelichting kan geven, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door haar verklaarde handelswijze van de Iraanse autoriteiten elke logica ontbeert. De Raad wijst erop dat in dit verband door verwerende partij op het volgende wordt gewezen: *“Ook met betrekking tot de Iraanse autoriteiten, houdt u er bevreemdende verklaringen op na. U verklaart in dit kader dat het Ettelaat (Iraans ministerie van informatie), u belde om te zeggen dat u hetzelfde lot als S. (...) wachtte (CGVS p. 4, 11, 18, 20). Indien het Ettelaat daadwerkelijk dergelijke plannen met u had, kan er van hen echter verwacht worden dat men u zou komen opzoeken. Dat men dat niet deed, doet de wenkbrouwen fronsen. Zo ook uw verklaring een vlotte doorgang op de luchthaven van Teheran gehad te hebben (CGVS p. 9). Gelet op de waarschuwing die het Ettelaat u zou gegeven hebben, zou men van dit berucht instituut van de Iraanse autoriteiten ten minste mogen verwachten dat men u dan op de luchthaven bij de kraag zou gevat hebben. Ook dit gebeurde kennelijk niet, waardoor u uw geloofwaardigheid verder op de helling zet. Dat zij alsnog na uw vertrek uit het land tot viermaal zouden langskomen (CGVS p. 4) bij uw broer om te vragen of u nog persoonlijke spullen had liggen en u nog contact had met hen, valt evenmin te begrijpen. Indien zij daadwerkelijk wilden weten of u nog spullen heeft liggen in Iran, kan er van hen verwacht worden dat zij een huiszoeking uitvoeren, hetgeen blijkbaar niet gebeurde (CGVS p. 4). Dat men na vier keren stopte met langskomen omdat men toen besepte dat u niet meer van plan was om terug te keren (CGVS p. 4), valt evenmin te rijmen met gedrag dat men van een dienst als het Ettelaat mag verwachten. U reisde immers op legale wijze het land uit. Men kan dan ook van hen verwachten dat men hiervan op de hoogte was, indien men echt op zoek was naar u. Indien men u daadwerkelijk wil hebben, hypothekeren zij met hun bezoeken, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk nog terug zou keren naar Iran zodoende men u kan arresteren. Anderzijds wijst niets erop dat men u daadwerkelijk zoekt. U verklaart immers dat tot op heden niet officieel beschuldigd werd*

(CGVS p. 4), *hetgeen evenmin te rijmen valt met uw verklaring te vrezen dat u gearresteerd zal worden indien u zou terugkeren naar Iran (CGVS p. 10).*”. Dergelijke gang van zaken is allerminst plausibel en ondergraaft verder haar bekering tot het christendom en de problemen die zij omwille hiervan gekend zou hebben met de Iraanse autoriteiten.

2.2.15.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat ook haar verklaringen over haar religieuze activiteiten in België niet kunnen overtuigen, stelt verzoekende partij, verwijzend naar enkele weblinks over het protestantisme (https://fr.wikipedia.org/wiki/Culte_%28protestantisme%29; <https://www.templeneuf.org/quelle-est-la-difference-entre-une-messe-catholique-et-un-culte-protestant/>), dat haar verklaringen overeenkomen met de manier waarop sommige protestanten hun geloof uitoefenen. Verzoekende partij onderstreept tevens dat zij lessen gevolgd heeft om de Bijbel beter te kunnen begrijpen. Wat betreft het gegeven dat zij nog niet officieel gedoopt is, wijst verzoekende partij erop dat zij sinds 2015 is gedoopt, maar hiervan geen doopcertificaat kreeg omdat het in Iran verboden is. Verder duidt zij er nog op dat het sacrament belangrijk is, en niet zozeer het feit dat zij officieel gedoopt is.

2.2.15.2. De Raad wijst evenwel op de terechte opmerking van verwerende partij dat van iemand die verklaart bekeerd te zijn in een land waar dit verboden is en hierdoor ook niet kan terugkeren naar zijn thuisland, verwacht kan worden dat hij in het veilig derde land waar hij verblijft zijn vrijheid van religie ten volle zou benutten. Het is dan ook wel degelijk uiterst bevreemdend dat verzoekende partij sinds haar aankomst in 2016 slechts drie tot vier keren naar de kerk geweest is (notities CGVS, p.8) en dat haar laatste kerkbezoek van 2016-2017 dateert (notities CGVS, p. 8). Haar verklaring dat zij enkel Bijbelstudie volgt via Zoom en het niet nodig acht om naar een kerk te gaan omdat het ergens samenzitten met haar broeders en zusters voldoende is voor haar (notities CGVS, p. 8), getuigt evenmin van een verlangen om haar religieuze activiteiten in België ten volle te ontplooiën. Deze vaststelling ondergraaft dan ook op ernstige wijze de oprechtheid van de door haar voorgehouden bekering tot het christendom.

De informatie die zij bijbrengt omtrent het protestantisme werpt hierop geenszins een ander licht. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te benadrukken dat ook ‘individuele aanbidding’ mogelijk is en duidt op de verschillen tussen katholieke en protestantse erediensten, stelt de Raad vast dat ook uit deze informatie duidelijk het belang van erediensten binnen het protestantisme blijkt. Dat daarnaast ook ‘individuele aanbidding’ mogelijk is en dat er verschillen bestaan tussen katholieke en protestantse erediensten, doet hieraan geen enkele afbreuk. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze informatie een verschoning kan vormen voor het feit dat zij sinds haar aankomst in België nauwelijks naar de kerk is geweest. Bovendien benadrukt de Raad nog dat verzoekende partij ook wat betreft haar ‘individuele aanbidding’ niet kan overtuigen, nu reeds werd vastgesteld dat zij tot op heden de volledige Bijbel niet heeft gelezen en uit wat volgt ook blijkt dat zij slechts twee parabels kon opnoemen en van één van deze twee parabels de juiste betekenis niet kende (zie punt 2.2.16.2.), en dit ondanks zij ten tijde van haar bekering in februari 2015 een PDF-versie van de Bijbel zou hebben gedownload (notities CGVS, p. 14), zij in Iran een zestigtal keer Bijbelstudie zou hebben gevolgd (notities CGVS, p. 16), zij in België via het internet toegang heeft tot de Bijbel (notities CGVS, p. 18) en zij ook in België via Zoom Bijbelstudie zou volgen (notities CGVS, p. 8).

Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij tot op heden niet officieel gedoopt is, benadrukt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf aangaf niet volgens de geplogenheden van het protestantisme te zijn gedoopt (notities CGVS, p 17-18). Tevens dient gewezen te worden op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat het doopsel een belangrijk initiatieritueel vormt binnen het christendom en een door Jezus ingesteld sacrament is waardoor de gedoopte in de ‘kerk van God’ wordt opgenomen. Dat zij het niet nodig vindt om officieel gedoopt te worden in België, is dan ook geenszins ernstig en getuigt geenszins van een ernstige toewijding tot het christendom.

2.2.16.1. In verband met de motivering over haar kennis over het christendom, voert verzoekende partij aan dat zij de herhaalde vraag over waarom Pinksteren een van de belangrijkste feesten in het christendom is niet had begrepen en niet wist wat van haar werd verwacht, aangezien zij bij de vorige vraag al een reden had gegeven. Wat betreft het feit dat zij de betekenis van de parabels niet kende, merkt verzoekende partij op dat zij deze parabels zelf heeft gelezen en dat zij hierover geen uitleg heeft gekregen. Omdat zij dacht dat zij de parabels correct had begrepen, heeft zij hierover geen vragen gesteld of de betekenis ervan opgezocht op het internet.

2.2.16.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij weliswaar correct kon aangeven wat er gevierd wordt op Pinksteren, met name het neerdalen van de heilige geest bij de apostelen, doch vervolgens niet kon aangeven waarom dit zo belangrijk is binnen het christendom (notities CGVS, p. 17). Nochtans mag redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht worden dat zij zou weten dat deze feestdag de geboorte vormt van de kerk waarvan zij deel uitmaakt.

Verder is de Raad van oordeel dat de door haar beweerde bekering tot het christendom wel degelijk verder ondergraven wordt door de vaststelling dat zij slechts twee parabels kan opnoemen en bovendien van één van deze zelf naar voor geschoven parabels de juiste betekenis niet blijkt te kennen. Door verwerende partij wordt dienaangaande immers terecht het volgende overwogen: *“Ook wat betreft parabels, blijkt u niet meer dan twee van deze verhalen te kunnen opnoemen (CGVS p. 19). U gevraagd naar de betekenis van de parabel van de parel, dewelke u zelf naar voor schoof, gaat u de mist in. U verklaart dat dit gaat over het gegeven dat je niet enkel betaalt voor het uiterlijk van iets maar ook het innerlijk (CGVS p. 19). Gelet op het gegeven dat u deze parabel zelf naar voren schuift als eentje die u kent, had er van u verwacht mogen worden dat u tenminste in uw eigen woorden zou kunnen duiden dat het verhaal gaat over overgave aan Jezus met zicht op het koninkrijk dat de hemel is. Voorgaande is overigens een van de hoekstenen voor Jezus zijn apostelen en het perspectief dat hij hen biedt. Zelf verwijst u overigens naar het eeuwige leven dat Jezus u beloofde (CGVS p. 14). Dat dit eeuwige leven u belooft wordt in ruil voor uw overgave, mag u dan ook wel weten.”* Dat zij slechts twee parabels kan opnoemen, en bovendien van één van deze zelf naar voor geschoven parabels de juiste betekenis niet blijkt te kennen, is geenszins aannemelijk in het licht van haar verklaringen waaruit blijkt dat zij zowel in Iran als in België via het internet toegang had tot de Bijbel (notities CGVS, p. 14 en 18) en de door haar beweerde Bijbelstudie, zowel in Iran als in België (notities CGVS, p. 8 en 16).

2.2.17. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, kan door de Raad ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.18. Waar verzoekende partij nog vreest om bij een terugkeer naar Iran problemen te kennen omwille van haar religieuze activiteiten in België, duidt de Raad erop dat in verband met haar (zeer beperkte) religieuze activiteiten in België in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat (i) verzoekende partij haar religieuze activiteiten in België op geen enkele wijze staaft aan de hand van objectieve bewijsstukken, (ii) aan haar voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht en zij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren, noch aangenomen kan worden dat zij als bekeerling gezien zal worden door haar omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van haar deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie, en (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hadden, hetgeen verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Voormelde pertinente vaststellingen van verwerende partij worden door verzoekende partij op geen enkele manier in een ander daglicht gesteld.

Waar zij inzake haar beweerde risico bij terugkeer omwille van haar religieuze activiteiten in België verwijst naar de conclusie van advocaat-Generaal P. Mengozzi van 25 juli 2018 in de zaak C-56/17, *Bahiyar Fathi tegen Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, voor het Hof van Justitie (zie bijlage 5 van het verzoekschrift), en in het bijzonder naar de passage waar de advocaat-generaal benadrukt dat bij de beoordeling van de gevolgen waarmee de betrokkene in geval van terugkeer naar Iran zal worden geconfronteerd rekening moet worden gehouden met het feit dat hij zich bekeerde toen hij zich nog in Iran bevond en dat de Iraanse autoriteiten hiervan kennis hadden, duidt de Raad erop dat hierboven omstandig werd vastgesteld dat *in casu* geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten. Tevens werd door verwerende partij op goede gronden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de bekering van verzoekende partij en haar religieuze activiteiten in België. Er kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij

een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

Daar waar verzoekende partij, in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, onder verwijzing naar de “COI Focus” betreffende “Iran – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” d.d. 30 maart 2020 (bijlage 3 van het verzoekschrift), opwerpt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen vrijwillig vertrek en gedwongen repatriëring en dat er zeer weinig informatie is over problemen van Iraniërs die gedwongen terugkeren naar Iran, waardoor hierover dan ook weinig geweten is, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden.

Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar het rapport “Update on the situation for Christian Converts in Iran” van juni 2014 van de *Danish Immigration Service* omtrent de controle van het internet door de Iraanse autoriteiten en de gevolgen wanneer de Iraanse autoriteiten christelijke online activiteiten en/of christelijke inhoud op een computer ontdekken (bijlage 4 van het verzoekschrift) en haar stelling dat het risico van vervolging en arrestatie in geval van terugkeer naar Iran dan ook reëel is, bemerkt de Raad dat aangezien van een oprechte bekering tot het christendom geen sprake is, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij eventuele christelijke inhoud op haar sociale media, gsm en/of computer bij een terugkeer naar Iran verwijderd.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat de geciteerde arresten individuele gevallen betreffen en geen bindende precedentwaarde hebben.

2.2.20. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.24., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.21. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.22. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.23. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.24. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 april 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.25. Daar waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoont welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Uit het voorgaande blijkt tevens dat zij evenmin *in concreto* aantoont dat met bepaalde feiten of elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In hoofde van verwerende partij kan dan ook door de Raad geen manifeste beoordelingsfout worden ontwaard.

2.2.26. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT